

דף ב' ע"א

אמנם מהר"י באסאן ז"ל מביא דנזירות הרי הוא כנדרים, שאוסר חפצים אלו עליו. ועיי"ש דיעה שלישית די"א דהוא איסור גברא כמו שבועה.

במשנה: כל כינויי נזירות כנזירות כו'.

ועיין במגיה במאירי ג' ע"ב שהאריך בביאור שיטות אלו. וע"ע בשו"ת שבסו"ס אבני מילואים (סי' כ"ב) ובקהילות יעקב כאן סי' ב' ונדריים סי' ט"ו.

נתלבטו הקדמונים במהות גדר איסור נזיר, דהנה מצאנו במי שאוסר דבר על עצמו, שאם הוא ע"י נדר הוי זה איסור חפצא, שאוסר ככר זה עליו, ואם זה שבועה, ה"ז איסור גברא, שאוסר עצמו לאכול ככר זה, ונחלקו הראשונים בנדר בלשון שבועה ושבועה בלשון נדר אם הוא אסור מטעם יד, ומ"מ יש כמה נפק"מ בין נדר לשבועה כגון אם חל על דבר שאין בו ממש או על דבר מצוה.

★ ★

במשנה: נזיר, נזיק, נזיח וכו'.

בתוס' (ד"ה נזיר וכו') כתבו בתו"ד: ואם תאמר ולרבי יוחנן מאי איריא הנך ג' לשונות וכו'. וי"ל דאה"נ... אבל מהני לישני... חייל עליה נזירות נמי כי אין מתכוין וכו'.

ויש להסתפק בנזירות מהו גדרו, אם הוא כנדר שאוסר היין ושער ראשו והמתים מלהיטמא עליו, או שזהו איסור גברא שאוסר על עצמו דברים הללו. ובשו"ת מהרי"ט (ח"א סי' נ"ג נ"ד) האריך בדבר זה וכתב לחדש דהוא כעין איסור גברא כמו שבועה, אלא שבשבועה אף דאסר נפשי' מהדבר, אין גופו עצמו נתפס בהשבועה, אלא איסורא הוא דרמי עלי', משא"כ לגבי נזירות דכתיב קדוש יהי', חל על גופו עצמו קדושה שמחמת זה אסור הוא באלו הדברים.

בספר אורח מישור מקשה בשם התוס' יו"ט אם לא מתכוין להיות נזיר, כיצד חלה עליו נזירות.

ותירץ שם עפ"י הירושלמי. הירושלמי (בריש מסכתין) מעמיד את משנתנו, שהאדם אמנם אינו מבין את ג' הלשונות האלה. אבל חושב, שאם לפי חז"ל הם לשון נזירות, אזי